EN

OASE #127: CHAMBERS
Call for contributions (abstracts)

Henri Matisse, L'Atelier Rouge (1911) / Adrienne Salinger, Fred H, Teenager (1995)

Chambers are the beginning of all architecture. They demarcate an inner world from what lies outside. Chambers are perhaps the most familiar, yet also the most elusive element in architecture: they belong both to the fundamentals of the floor plan and to the shifting reality of everyday living, in which all the décor and furnishings that lie beyond the realm of architecture are just as significant. Chambers thus oscillate between repeatable and interchangeable building blocks of a composition on the one hand and time- or trend-sensitive living practices on the other, or between the Palladian villa floor plan and the intimate microcosm of the teenager's bedroom. From the chamber – from the parlour via the boudoir to the kitchen-diner – one can read a society: its relationships in terms of gender, race and class, its shared values and individualised interpretations. OASE 127 aims to break down the barriers between (interior) architectural practice and criticism on the one hand and the more specialised fields of design theory, typological analysis, architecture history, housing history and sociology, literature, anthropology and material culture studies on the other.

On the Chamber

'Chamber' is an ambiguous and unstable architectural concept, straddling an architecturally articulated pattern of use and a built structure, as the contrasting meanings of the Ancient Greek *kamara* – a place of rest shared with comrades – and

the Roman-Latin *camera* – a vault – already demonstrate. In the entry for ‘Chambre’ in the *Encyclopédie*, jointly authored by the architect François Blondel and Diderot, Blondel discusses the various types of chambers from which the bedroom ultimately emerges, *chambre à coucher*, ‘the room in an apartment intended for sleep, which is named according to the status of its occupants and the decoration with which it is adorned’, while Diderot, for his part, discusses the figurative meanings of chambers – institutional spaces where people gather, or those institutional groups themselves: *assemblées*. The linguistic richness of the vocabulary of the chamber, both within and across languages, is Babylonian. Some terms evoke floor plans: ‘stanza’, for example, stands out as a true place of rest amid the succession of connecting chambers in an Italian aristocratic enfilade. Some terms are untranslatable. The English word ‘room’ is not interchangeable in meaning with the French *chambre* or the Dutch *kamer*, if only because it also encompasses a mental space. In Virginia Woolf’s essay *A Room of One’s Own*, the room is emphasised precisely as such a space for productive seclusion and introspection, but also as a means and vehicle for women’s emancipation from a patriarchal order of home and household – as a place to break away from the gendered domestic interior as an exclusive environment for reproductive labour.

Design vocabularies, and the ways in which they are communicated, also correspond to these cultural relationships and distinctions. The architecture of chambers can affirm, question or rearticulate prevailing social relationships and identities. Furthermore, it is interesting to examine architects’ perspectives apart from the social relationships that underpin living practices: Which architecture discourses articulate the significance or potential of chambers in ‘purely’ architectural terms?

The Call for Contributions

The chamber deserves reconsideration because of social and design implications that go beyond its status as the smallest architectural entity with a defining and measuring character. This stems, first and foremost, from the topicality of the subject: due to the overheated housing market and housing shortage, there is growing public interest in high-quality chambers and homes; architects are experimenting with scaling back the programmatic specificity of interiors and with new arrangements of private and communal living spaces. Today, residents use the décor of their chambers to express their identities and preferences, in line with a culture of sharing on Instagram and other social media, both following and challenging rapidly changing social norms and aesthetics.

Specifically, OASE 127 aims to explore the architecture and cultural significance of chambers through an engaging collection of **contemporary reflections, each centred on a single chamber** (whether historical or contemporary; built, designed and/or visualised or described). We are seeking essayistic contributions that develop an architectural reading of a specific chamber – as a defining element in a floor plan, as a formal or spatial design, or as a typological development, for example – and that may combine this with a material-cultural focus on its ephemeral decoration and furnishings, or with an exploration of a pertinent sociological issue relating to housing or a historical development – the performance of a social identity, articulations and blurrings of

public/private boundaries, or the norms of an ideological discourse on housing reform, for example.

In which architectural projects does a figure of the chamber determine the entire architecture? Which social norms determine a residential floor plan or shape the arrangement of a chamber? Can chambers without a predefined scenario for living liberate dwelling or the dwelling subject, or is it more interesting to live against the grain, in found spaces or historically outdated chamber architecture? Is the chamber a refuge, a sanctuary for precarious identities, or a box in which to conceal them, discreetly and secretly? Through what arrangement or position does it become a theatre or a backdrop for life? What can architecture do with the fact that in chambers people lie down, make love, play, read and write? What do doors, windows, shutters, floors, ceilings, mantelpieces, washbasins, balconies, walk-in wardrobes or Wi-Fi do to chambers?

By bringing these contributions together, this issue of OASE may itself form an enfilade of chambers. Here, imagery plays an important role in bringing the argument centred on the ‘chamber’ discussed in each contribution vividly to the fore. The illustrations in this issue of OASE span the spectrum from more conventional building and chamber floor plans to artistic depictions of inhabited interiors.

Abstracts of 350 to 500 words (in Dutch or English) must be accompanied by one to three images as potential illustrations for the article (file size of each image max. 500 Kb). We are aiming for a final contribution of 3,000 words. Please submit your abstract and illustrations by 31 October 2026, together with your name, email address, professional affiliation and a short biography (maximum 150 words) by filling out this form. Notification of selection will follow by 15 November 2026. Full articles are then expected by 31 December 2026.

Editors of OASE #127: Asli Çiçek, Stefan Devoldere, Maarten Liefooghe, Setareh Noorani

NL

OASE #127: KAMERS
Oproep voor bijdragen (abstracts)

Henri Matisse, L'Atelier Rouge (1911) / Adrienne Salinger, Fred H, Teenager (1995)

De kamer is het begin van alle architectuur. Ze bakent een binnenwereld af ten opzichte van wat erbuiten ligt. Kamers zijn misschien wel het meest vertrouwde, maar ook het moeilijkst vatbare element in de architectuur: ze behoren zowel tot de fundamenten van de plattegrond als tot de verglijdende realiteit van de dagelijkse bewoning, waarbij alle aankleding en inrichting die buiten de architectuur valt, net zozeer van tel is. Kamers bewegen zo tussen herhaalbare en schakelbare bouwstenen van een compositie enerzijds en tijd- of trendgevoelige woonpraktijken anderzijds, of tussen de Palladiaanse villaplattegrond en de intieme microkosmos van de tienerkamer. Aan de kamer – van de voorkamer via het boudoir tot de woonkeuken – kan je een maatschappij aflezen: haar verhoudingen op het vlak van gender, ras en klasse, haar gemeenschappelijke waarden én geïndividualiseerde interpretaties. OASE 127 wil de schotten doorbreken tussen de (interieur)architectuurpraktijk en -kritiek enerzijds en de meer gespecialiseerde domeinen van de ontwerptheorie, typologische analyse, architectuurgeschiedenis, woongeschiedenis en -sociologie, literatuur, antropologie en materiële cultuurstudies anderzijds.

Over de kamer

'Kamer' is een ambigu en instabiel architectonisch concept, dat scharniert tussen een architectonisch gearticuleerd gebruikspatroon en een gebouwde structuur, zoals alleen

al de contrasterende betekenissen van het Oudgriekse *kamara* – een rustplek gedeeld met kameraden – en het Romeins-Latijnse *camera* – een gewelf – laten zien. In het lemma *Chambre* in de *Encyclopédie*, dat architect François Blondel en Diderot samen voor hun rekening namen, bespreekt Blondel de verschillende soorten kamers waaruit uiteindelijk de slaapkamer naar voren komt, *chambre à coucher*, 'het vertrek in een appartement bestemd voor de slaap en dat men benoemt naargelang de waardigheid van zijn bewoners en de decoratie waarmee ze omkleed zijn', terwijl Diderot dan weer de figuurlijke betekenissen van kamers bespreekt – institutionele ruimtes waar mensen samenkomen, of die institutionele groepen zelf: *assemblées*. De talige rijkdom van de kamerwoordenschat, binnen en tussen talen, is Babylonisch. Sommige termen roepen plattegronden op: 'stanza' onderscheidt zich bijvoorbeeld als echte rustplaats van de opeenvolging van doorgangskamers in een Italiaanse aristocratische enfilade. Sommige termen laten zich niet vertalen. Het Engelse *room* is qua betekenis niet inwisselbaar met het Franse *chambre* of het Nederlandse *kamer*, alleen al omdat het ook een mentale ruimte omvat. In Virginia Woolfs essay *A Room of One's Own* wordt de kamer precies als zo'n ruimte voor productieve afzondering en introspectie benadrukt, maar ook als inzet en vehikel voor de emancipatie van vrouwen uit een patriarchale orde van huis en huishouden – als een plaats om te breken met het gegenderde wooninterieur als exclusieve omgeving voor reproductief werk.

Met deze culturele relaties en differentiaties stemmen ook ontwerpvocabularia en manieren om deze te communiceren overeen. De architectuur van kamers kan geldende maatschappelijke verhoudingen en identiteiten bevestigen, bevragen of herarticuleren. Daarnaast is het interessant de zienswijzen van architecten te bekijken los van de sociale verhoudingen die aan woonpraktijken ten grondslag liggen: welke architectuurdiscoursen formuleren het belang of het vermogen van kamers in 'puur' architectonische termen?

De oproep voor bijdragen

De kamer verdient heroverweging vanwege sociale en ontwerpmatige implicaties die verder gaan dan haar bestaan als kleinste architectonische entiteit met een grens- en maatgevend karakter. Dat ligt om te beginnen in de actualiteit van het onderwerp: door de verhitte woningmarkt en de woningnood neemt de maatschappelijke aandacht voor kwalitatieve kamers en woningen toe; architecten experimenteren met het terugschroeven van de programmatische specificiteit van interieurs en met nieuwe schikkingen van private en collectieve woonruimtes. Vandaag articuleren bewoners met de aankleding van kamers hun identiteiten en voorkeuren, in het verlengde van een publicatiecultuur op Instagram en andere sociale media, waarbij ze snel veranderende sociale normen en esthetieken zowel volgen als uitdagen.

Concreet wil OASE 127 de architectuur en culturele betekenis van kamers onderzoeken met een spannende verzameling **actuele beschouwingen, telkens opgebouwd rond één kamer** (historisch of eigentijds; gebouwd, ontworpen en/of gevisualiseerd of beschreven). We zoeken essayistische bijdragen die een architectonische lectuur van een specifieke kamer ontwikkelen – als maatgevend element in een plattegrond, als vormelijk of ruimtelijk ontwerp, of als typologische ontwikkeling bijvoorbeeld – en die

mogelijk combineren met materieel-culturele aandacht voor de efemere aankleding en inrichting ervan, of met een thematisering van een pertinente woonsociologische kwestie of een historische ontwikkeling – de opvoering van een sociale identiteit, articulaties en vertroebelingen van publiek/privaat, of de normen van een ideologisch woonhervormingsdiscours bijvoorbeeld.

In welke architectuurprojecten bepaalt een kamerfiguur de hele architectuur? Welke maatschappelijke normen bepalen een woonplattegrond, sturen de inrichting van een kamer? Kunnen kamers zonder vooropgesteld woonscenario het wonen of het wonende subject bevrijden, of is het interessanter tégen de keer, in gevonden ruimtes of historisch achterhaalde kamerarchitectuur te wonen? Is de kamer een refuge, een vrijplaats voor precaire identiteiten, of een doos om ze, discreet en secreet, te verbergen? Met welke inrichting of positie wordt ze een theater dan wel een coulisse voor het leven? Wat kan architectuur met het feit dat in kamers gelegen, gevreeën, gespeeld, gelezen en geschreven wordt? Wat doen deuren, ramen, luiken, vloeren, plafonds, schouwmantels, wastafels, balkons, dressings of wifi met kamers?

Door deze bijdragen te bundelen vormt deze OASE mogelijk zelf een enfilade van kamers. Daarbij speelt beeld een belangrijke rol om het argument rond de besproken ‘kamer’ in de bijdragen treffend naar voren te halen. De illustraties van dit OASE-nummer omspannen het spectrum van eerder conventionele gebouw- en kamerplattegronden tot artistieke verbeeldingen van bewoonde interieurs.

Abstracts van 350 à 500 woorden (in het Nederlands of Engels) moeten vergezeld gaan van één tot drie afbeeldingen als potentiële illustraties bij het artikel (bestandsgrootte van elk beeld: max. 500 Kb). Voor de uiteindelijke bijdrage mikken we op 3000 woorden. Bezorg ons de abstract en illustraties tegen 31/10/2026, samen met uw naam, e-mailadres, professionele affiliatie en een korte bio (maximaal 150 woorden) via dit formulier. Kennisgeving over de selectie volgt tegen 15/11/2026. Volledige artikels worden vervolgens verwacht tegen 31/12/2026.

Samenstellers van OASE #127: Asli Çiçek, Stefan Devoldere, Maarten Liefooghe, Setareh Noorani